(గత సంచిక తరువాయి)

నాకు అప్పటికి ఐదేళ్ల వయస్సుంటుందేమో. తాతమ్మ ఒక రోజు మా అందరికీ ప్రొద్దున పాయసం చేసి పెట్టారు. ఏమిటి విషయం అంటే మన దేశానికి స్వతంత్రం అనేదేదో వచ్చిందని తెలిసింది. తాతమ్మగారు స్వాతంత్ర్య పోరాటంలో పాల్గొని ప్రజానీకాన్ని తన ప్రసంగాలతో ఉత్తేజితుల్ని చేసేవారట. అప్పటికే డెబ్భై ఏళ్ళు సమీపించిన ఆవిడ ఆ రోజు ఎంతో ఉత్సాహంగా "జై భారత్ మాతాకీ, జై హింద్" అంటూ ఎంతో ఆనందంగా చప్పట్లు కొడుతూ ఇల్లంతా తిరిగారు.

ఇది జరిగిన కొన్నాళ్ళకే మా ఊళ్ళో కొంత మంది హడావిడిగా ప్రవర్తించడం గమనించాను. అప్పుడు జరిగిన సంఘటనలు తలచుకుంటే చాలా కాలం గుండె దడ పుట్టేది మా ఇంట్లో వాళ్లందరికీ.

ఒక రోజు మేము పిల్లలం ఆడుకునే మైదానం దగ్గరకి గుర్రాలపై కొంత మంది గమ్మత్తైన టోపీలు పెట్టుకుని గడ్డాలున్నవాళ్ళు వచ్చారు. వాళ్ళు మమ్మల్ని గుర్రుగా చూసి "ఛలో నికల్ యహా సే" అని అదిలించారు.

మిగతా పిల్లలు "అరే తుర్కోలు రా!" అంటూ మెల్లిగా చెవిలో చెప్పేసరికి మేమందరం భయంతో దౌడు తీసి ఇంటికి చేరుకున్నాము. ఇంట్లో పెద్దవాళ్ళు కూడా ఇక బయటికెళ్లకండి. ఆ రజాకార్లు వచ్చారు చంపేస్తారని భయపెట్టారు.

ఆ రోజు సాయంత్రం తాతగారి క్రింద పని చేసే కొంత మంది ముస్లిం కార్మికులు ఇంటికి వచ్చి "రావ్ సాబ్ జాగ్రత్తగా ఉండండి. రజాకార్ల మూక వస్తోంది" అని చెప్పి వెంటనే పరుగెత్తుకెళ్లి పోయారు.

తాతగారు వెంటనే అప్పటికే చీకటి పడుతున్న సమయాన మమ్మల్నందరిని లోపల ఒక గదిలో చేర్చారు. దీపాలన్నీ ఆర్పేసి కిటికీలు, తలుపులు మూసేసి ఏ మాత్రం చప్పుడు చేయకుండా నిశ్శబ్దంగా ఉండమని గట్టిగా చెప్పారు.

తాతగారు ముందు గదిలో కూర్చున్నారు. పనివాళ్లను వాకిలి దగ్గర కాపలా ఉంచారు. ఇంతలో తాతమ్మ తను కూడా వెళ్లి ఆ గదిలో పడక కుర్చీ వేయించుకుని అక్కడినుంచి వీధి వైపు కనపడేటట్లు కూర్చున్నారు. బాగా చీకటి పడింది. చిన్న లాంతరు వెలుగు మాత్రమే ముందు గదిలో ఉంది.

ఇంతలో దూరం నుంచి పెద్ద అరుపులతో బాటు కాగడాలతో గుర్రాల మీద రజాకార్లు రావటం చూసిన పనివాళ్ళు, బయట గేటు దగ్గర నుంచి పరుగెత్తుకుంటూ లోపలకొచ్చి గజ గజలాడుతూ వాళ్ళ గురించి చెప్పారు. అంతే! తాతమ్మ తాతగారిని కూడా వెంటనే లోపలికెళ్ళమని గదమాయించారు. ఆయనని దాదాపు లోపలి గదిలోకి తోసినంత పని చేసి ముందు గుమ్మం పక్కన పడక కుర్చీ జరుపుకుని కూర్చున్నారు.

కొన్నిక్షణాలకే రజాకార్ల బృందం గేటు దగ్గరకొచ్చి "కౌన్ హై అందర్?" అంటూ వాళ్ళ ఆయుధాలను గేటు మీద తాటించారు. తాతమ్మ చేతిలో లాంతరు తీసుకుని గుమ్మం దగ్గర నిలబడి, కొంగుని తల పైకి కప్పుకుని "కౌన్ హై జనాబ్" అంటూ బదులిచ్చింది. చాలా భాషలు నేర్చుకున్న తాతమ్మ ఉర్దూ కూడా మాట్లాడేది.

ఆ వచ్చిన వాళ్ళు "అందర్ సే సబ్ లోగ్ బాహర్ ఆవ్" అని అరిచారు. దానికావిడ మా పనివాడైన యాదగిరిని "అరే దస్తగీర్! జాకే బోల్, ఘర్ కే లోగ్ సభీ లష్కర్ గయే షాదీ కే లియే" అని వాళ్లు వినేటట్లు బిగ్గరగా అరిచింది. అది విని వాళ్ళు ఏదో తిట్టుకుంటూ అటూ ఇటూ చూసి, అక్కడినుంచి వెళ్లిపోయారు. తరువాత వాళ్లు పూర్తిగా వెళ్లిపోయారని నిర్ధారించుకున్న తాతమ్మ, తాతగారిని పిలిచి వెంటనే అందరూ ఇక్కడ నుంచి బయల్దేరాలని చెప్పింది.

ఇదంతా చూస్తున్న నాకెంతో ఆశ్చర్యమేసింది. ఎందుకంటే వందలాది కార్మికులను నియంత్రించే తాతగారిని కూడా ఈ పెద్దావిడ మార్గదర్శనం చేస్తూ, ఈ భయంకర సమస్య నుంచి బయటపడే చర్యలు మొదలు పెట్టింది. ఇంకా నాకు అబ్బురమేమనిపించిందంటే దీనికి తాతగారేమి అడ్డు చెప్పక వెంటనే వీటిని అమలు చేయటం.

ఈ సమయంలో సికంద్రాబాద్ వెళ్ళటం కూడా సురక్షితం కాదని హైదరాబాద్ స్టేట్ సరిహద్దున కొత్తూరులో తన చుట్టాలింటికి అందరిని చేర్చాలని తాతమ్మ ఆదేశించింది. మర్నాడే మమ్మల్నంతా చిన్న చిన్న బృందాలుగా చేసి రైలు, బస్సు, బళ్ళు ఏది వీలైతే అది ఉపయోగించి కొంత మంది పని వాళ్ళ తోడుతో అక్కడికి చేర్చారు.

ఇంట్లో పెద్ద వాళ్ళందరూ బిక్కు బిక్కుమంటూ భయపడుతున్నా నాకు మాత్రం రైలెక్కడం, బళ్ళ మీద వెళ్లడం చాలా ఉత్సాహమనిపించింది. ఏదైతేనేం కొన్నాళ్ల పాటు క్రొత్త ఊళ్ళో బడి గొడవ లేకుండా పిల్లలందరం గడిపేసాం.

రెణ్ణెల్ల తరువాత మాకందరికీ పెద్ద సంతోషకరమైన వార్త తెలిసింది. రజాకార్లతో పాటు నిజాం పాలన నుంచి

హైదరాబాద్ రాష్ట్రం విముక్తి చెంది స్వతంత్ర భారత దేశంలో విలీనమైందని. అంతటా సంబరాలు జరుపుకున్నారు.

స్వేచ్ఛగా మేము కూడా అందరం తిరిగి బెల్లంపల్లి చేరుకున్నాము.

నిజాం నవాబు పాలన ముగియటంతో ప్రాంతీయంగా క్రొత్త ప్రభుత్వం వచ్చింది. తాతగారు పని చేసే సంస్థలో కూడా మార్పులు జరిగాయి. బెల్లంపల్లితో బాటు క్రొత్తగూడెంలో కూడా బొగ్గు తవ్వకం మొదలవ్వటంతో తాతగారు అక్కడకి కూడా వెళ్లి పనులు చెయ్యటం మొదలైంది.

కొన్నాళ్ళకి తాతగారి పదవి కాలం కూడా ముగియ వచ్చింది. ఇదే సమయంలో తాతగారు వీలు చిక్కినప్పుడల్లా హైదరాబాద్ ఇంకా కలకత్తా నగరాలకు వెళ్లి హోమియోపతి వైద్యం గురించి తెలుసుకున్నారు.

ఆయన చాలా హోమియోపతి పుస్తకాలు తెప్పించుకుని శ్రద్ధగా చదివి త్వరలోనే హోమియోపతి వైద్య విధానం ఆకళింపు చేసుకున్నారు. మాకు ఏ నలత వచ్చినా తన వైద్యంతోనే చికిత్స చేసి తాతగారు స్వస్థత చేకూర్చేవారు.

నేను పెద్దవుతున్న కొద్దీ నాన్న గురించిన వివరాలు తెలుస్తుండేవి. నాన్నకూడా తాతగారితో బాటు హోమియో వైద్యం బాగా నేర్చుకున్నారు. నాన్న హస్తవాసి బావుంటుందని సికింద్రాబాదులో చాలా మంది జనాలు వైద్యం చేయించుకునేవారు.

ఇదే కాకుండా నాన్న పేక ముక్కలతో ఆడే బ్రిడ్జి ఆటలో బాగా నైపుణ్యం సంపాదించారు. ఈ ఆట తెలివైన వాళ్ళు ఆడే ఆటగా భావించడం వల్ల సికింద్రాబాద్ రైల్వే ఆఫీసులో నాన్న పేరు బాగా తెలిసేది. త్వరలోనే రైల్వే ఆఫీసులో ఈ ఆట ఆడే క్రొద్ది మందిలో నాన్న ప్రముఖుడయ్యారు.

బ్రిడ్జి టోర్నమెంట్లు దేశంలోని రైల్వే క్లబ్బులలో ఎక్కడ జరిగినా, నాన్నా వాళ్ళ జట్టు పాల్గొనడానికి వెళ్ళేది. వీళ్ళందరికీ ఉచిత రైల్వే పాస్ సౌకర్యం వల్ల దేశంలో ఎక్కడికైనా వెళ్ళడానికి వీలుండేది.

నాన్న మా దగ్గరకి బెల్లంపల్లి వచ్చినప్పుడల్లా ఒక విషయం గమనించాను. నాన్న ఎప్పుడూ తెగ సిగరెట్లు కాలుస్తుండే వాడు. రింగులు రింగులుగా వచ్చే సిగరెట్ పొగ, దీనితో పాటు ఆయన వ్యక్తపరిచే హావభావాలు చూసి, పదేళ్ల వయసున్న నాకు కూడా అదేంటో అనుభవించాలన్న కోరిక బలంగా మొదలయ్యింది.

నాన్న ఇలా వుంటే తాతగారు మాత్రం పూర్తి క్రమశిక్షణతో ఎటువంటి దురలవాట్లు లేకుండా ఉండేవారు. తన పిల్లలు ఇంకా మిగతా వారు కూడా అలాగే ఉండాలనే గట్టి పట్టుదలగా ఉండేవారు. వాస్తవం చెప్పాలంటే తాతగారు తన పిల్లలతో పాటు మమ్మల్ని కూడా ఒకేలా చూసేవారు. అమ్మమ్మ కూడా నన్ను లాలనగా, ముద్దుగా చూడక పోయినా తిండి దగ్గర మాత్రం తక్కువ చేసేది కాదు.

సమస్యల్లా, తిండి మాత్రమే కాదు కదా పిల్లలకి కావలసినది. నేనాశించిన ప్రేమ, అనురాగం ఇంకా నా ప్రతిభకు తగ్గ ప్రోత్సాహం నాకెప్పుడూ లభించేది కాదు. కేశవ, చిట్టిల కన్నా నేను ఎంతో ఎక్కువ తెలివితేటలు ప్రదర్శించినా, మంచి చిత్రాలు గీసినా వీటికేమీ నాకు ఎటువంటి స్పందన, ప్రశంసలు వారి నుంచి దక్కేవి కావు. ఎప్పుడైనా చిన్నతనం వలన నేను ఏదైనా తప్పులు చేసినా వాటిని ప్రేమగా సరిదిద్దడం జరిగేది కాదు. పై పెచ్చు వీటికి బెత్తం దెబ్బలే పరిష్కారంగా భావించడం నా మానసిక స్థితినీ, భవిష్యత్ జీవితాన్ని కోలుకోలేనంతగా దెబ్బ తీసింది.

బుద్ధిగా, శ్రద్ధగా చదువుకునే కేశవ స్వభావం నన్ను ప్రభావితం చేయలేదు. కానీ ఏమీ తెలియనట్లు ప్రవర్తిస్తూ వెనుక చాటుగా చిలిపి చేష్టలు, దొంగ పనులు చేసి దొరకకుండా తప్పించుకునే చిట్టి తెలివితేటలు నేనుకూడా అదే దారి పట్టేటట్లు చేసాయి.

ఒక రోజు ఇంటికి దూరంగా మేము ఆడుకునే స్థలం దగ్గర చెట్ల మధ్య, చిట్టిని సిగరెట్ కాలుస్తుండగా చూసాను. ఇది గమనించిన చిట్టి నన్ను దగ్గరకు రమ్మని సైగ చేసాడు. "ఏం భయం లేదు. ఒక సారి పీల్చి చూడు" అని నాకు సిగరెట్ అందించాడు. సంకోచిస్తున్న నన్ను చిట్టి "ఫరవాలేదు రా! చూడు ఎంత మజా వస్తుందో" అని ఊరించాడు.

అప్పటికే సిగరెట్ రుచి ఎలాగైనా చూడాలన్న కుతూహలంతో ఉన్న నేను ఈ అవకాశం రాగానే ఆ సిగరెట్ తీసుకుని దానికి జీవితాంతం లొంగిపోయే మొదటి అడుగు వేసాను.

సిగరెట్ గట్టిగా పీల్చగానే, గొంతులో పొలమారి బాగా దగ్గొచ్చింది. చిట్టి నవ్వుతూ "అదంతే లేరా! ఫస్ట్ టైం అందరికీ అలాగే ఉంటుంది" అన్నాడు. ఆ రోజే సిగరెట్ ఎలా త్రాగాలో త్వరగా నేర్చేసుకున్న నాకు ఏదో గొప్పగా సాధించేసినట్టు భలే ఉత్సాహమొచ్చింది.

తర్వాత ఇంటికెళ్లే సమయానికి చిట్టి తన జేబులోంచి స్ట్రాంగ్ పిప్పరమెంట్ తీసి నోట్లో వేసుకున్నాడు. ఇంట్లోవాళ్లకి తన నుంచి సిగరెట్ వాసన రాకుండా ఇలాంటి చిట్కాలు చాలానే తెలుసు చిట్టికి. ఇది మొదలు రోజూ చిట్టి బయటికెళ్లే సమయానికి నేనూ తనని అనుసరించి వెళ్లే వాడిని.

కొన్ని రోజులకే కేశవకి నా మీద అనుమానమొచ్చింది. నేను సిగరెట్ త్రాగడం గమనించి అమ్మమ్మకి చెప్పాడు. ఆవిడ నా చెవులు గట్టిగా పిండి తొడపాశం పెట్టి హెచ్చరించింది. ఇంకోసారిలా చేస్తే తాతగారికి చెప్తానని కోప్పడింది. అప్పటినుండి నేను చిట్టి ఇంట్లో వాళ్లకి తెలీకుండా బయట సిగరెట్లు ఎక్కడ దాస్తున్నాడో తెల్సుకుని, నేను కూడా గుట్టు చప్పుడు కాకుండా పని కానివ్వడం మొదలెట్టాను.

చిట్టి కూడా తెలివిగా ఇదేమి తెలియనట్లుగా ప్రవర్తిస్తూ, నాకు సిగరెట్లు బాగా అలవాటయ్యేదాకా అందుబాటులో ఉంచుతూ, ఒక రోజు పూర్తిగా కనపడకుండా చేసాడు. నేను సిగరెట్ల కోసం చిట్టిని బ్రతిమాలితే ఒక షరతు పెట్టాడు, అమ్మమ్మ పోపుల డబ్బాలో దాచే డబ్బులను మెల్లగా తేవాలని.

ఇది చేయటమే నా జీవితంలో తిరుగులేని పతనానికి మొదటి మెట్టు. నాకూ త్వరలోనే తెలిసింది దొంగ పనులు దాచడం కష్టమని. అమ్మమ్మ తాతగారికి ఈ విషయం చెప్పేసింది.

తాతగారు తన బెల్టు తీసుకుని నన్ను చావబాదారు. కానీ అమ్మమ్మ మాత్రం చిట్టి వల్లనే నేను పాడవుతున్న విషయం తెలిసి కూడా తాతగారికి ఈ విషయం చెప్పలేదు. నేను కూడా దెబ్బలు భరించానే కానీ చిట్టి గురించి చెప్పలేదు.

కొన్నాళ్ళకి తాతగారు కేశవని పై చదువులకై సికింద్రాబాద్ లోని తన మేనకోడలు ఉమాదేవి వాళ్ళింట్లో బి.కామ్ డిగ్రీ చదివించడానికి ఏర్పాటు చేసారు. ఉమ అత్తా వాళ్ళబ్బాయి వినోద్ కూడా బెల్లంపల్లికి అప్పుడప్పుడు వస్తుండే వాడు. వినోద్ నా వయస్సు వాడే. తనతో బాగా ఆడుకునే వాణ్ణి.

ఇక్కడ అత్త గురించి కొన్నిఆసక్తికర విషయాలు చెప్పాలి. ఆవిడ చిన్నతనంలో ఆరేళ్లప్పుడే మా తాత అంటే మా పితామహుడు బాబు రావు పెళ్లి చేసేసాడట. కన్యాశుల్కానికి ఆశపడి ఆమె పెళ్లి బాబు రావు తాత ఎవడికో అస్వస్థత ఉన్నవాడికిచ్చి చేసేసాడు. పాపం చాలా చిన్నపిల్ల ఆవిడ కాపురానికెళ్ళకముందే పెళ్ళైన కొన్నినెలలలోనే ఆమె భర్త కన్ను మూసాడు.

అభం శుభం తెలియని ఈ పిల్లకి గుండు గీయించి, చనిపోయిన ఆవిడ భర్త వాళ్ళింట్లో ఈ దుర్ఘటనకి పరిహారం రాబట్టే కార్యక్రమంలో మునిగిపోయాడట మహానుభావుడు మా తాత బాబు రావు. ఈ విషయం తెల్సిన సాంబశివరావు తాతగారు వెంటనే పిఠాపురం వెళ్ళి, ఉమ అత్తని బలవంతంగా తనతో పాటు తీసుకొచ్చి మళ్ళీ పెళ్లి చేయించారట.

తాతమ్మ గొప్ప పెంపకంలో ఆవిడ ఆదర్శాలను అలవర్చుకున్న తాతగారు తన తమ్ముళ్ళతో పాటు దేశంలో అప్పుడు సాగుతున్న స్వాతంత్ర్య పోరాటానికి, సమాజ సంస్కరణలకు తమ వంతు చాలా కృషి చేసారు.

వీరిలా వుంటే మా తాత బాబురావు తంతు వేరేగా ఉండేది. ఈయన మాంచి విలాస పురుషుడు. సొమ్ము లేకపోయినా డాబు ప్రదర్శించి, దర్జాగా అప్పులు చేసి బ్రతికే వాడు. తన ఊరు పిఠాపురంలో ఎప్పుడూ గుర్రపు బళ్ళు (షార్టులనే వారు అక్కడ) మీదే తిరిగే వాడు. పిఠాపురం రాజా వారి చాకలి తనక్కూడా బట్టలుతుకుతాడని గొప్పలు పోయేవాడు. ఎప్పుడూ ధగ ధగా మెరిసిపోయే తెల్లటి బట్టలేసుకుని కళాపోషణ కూడా వెలగపెట్టేవాడట.

ఈయన ఘన కార్యాల లిస్టు చెప్పాలంటే ఇంకా చాలానే ఉంది. అందుకే నాకు ఆయన పేరు ఎందుకు పెట్టారని కోపంగా ఉండేది. ఎప్పటికైనా నా పేరు మార్చుకోవాలని ఉండేది. కానీ అది వీలుగాక కొత్తవాళ్లకు నా పేరు విజయ్ బాబు అని చెప్పేవాణ్ణి.

కాలం గడుస్తోంది. ఇక్కడ యధావిధిగా కాన్పుల కోసం ప్రతీ ఏడాది ఎవరో ఒకరు అమ్మా లేక పిన్ని పుట్టింటికి వస్తూనే ఉన్నారు. ఇన్ని పురుళ్ళు జరిపించే అమ్మమ్మ ఇంకా తాతగారి ఓపికకు నాకెంతో ఆశ్చర్యంగా ఉండేది. అప్పట్లో చుట్టాలందరి కుటుంబాలలో కనీసం తొమ్మిది పదేసి పిల్లలని కనడం జరిగేది.

ఇంతలో మా ఇంట్లో పెద్ద సందడి మొదలయ్యింది. తాతమ్మ ప్రోద్బలంతో సుమతికి తాతగారు పెళ్లి సంబంధాలు చూడటం మొదలు పెట్టారు. కొన్ని రోజులకే మదనపల్లెలోని ఒక సంబంధం వచ్చింది. ఆ కాలంలో ఇలా దూర ప్రాంతాల వారితో పెళ్లి సంబంధాలు కుదుర్చుకోవడం అరుదనే చెప్పాలి.

ఇక్కడ తాతమ్మ గురించి చెప్పుకోవాలి. ఆవిడ ఆ కాలపు వాళ్ళతో పోలిస్తే చాలా తెలివైనది, ముందు చూపు

కల్గినది. ఆవిడ దేశంలోని చాలా ప్రాంతాలు తిరిగి చూడటం వలన ఆధునిక భావాలను అలవర్చుకున్నది. తాతమ్మ తన పెళ్ళైన తరువాత ఆవిడ భర్తతో పాటు ఆయన ఎక్కడ ఉద్యోగం చేస్తే అక్కడకి గొడవ లేకుండా వెళ్లిపోయేవారు.

అందువల్లే మా పెద్ద మేనత్త రామేశ్వరి బరంపురంలో పుట్టిందట. సరే! ఈ మదనపల్లె పెళ్లి సంబంధం వారు సుమతిని చూడటానికి వచ్చి మాకమ్మాయి నచ్చింది కానీ, మా పెద్దమ్మాయి కూడా పెళ్లీడు కొచ్చింది కాబట్టి ఆమెని మీ పెద్దబ్బాయి కేశవతో పెళ్లి చేస్తే మేమొప్పుకుంటామన్నారు.

దీనికి తాతమ్మ కూడా ఒప్పుకున్నందున సుమతి పెళ్లి, కేశవ పెళ్లి ఒకే సమయాన బెల్లంపల్లిలో ఘనంగా చేశారు. పెళ్ళిలో భలే సరదాగా అనిపించిందేమిటంటే ఆంధ్ర ప్రాంతపు గుంటూరు నుంచి వచ్చిన నా మేనత్తలు, తెలంగాణలో యాప్రాల నుంచి వచ్చిన చుట్టాలు ఇంకా రాయలసీమ ప్రాంతపు మదనపల్లె నుండి వచ్చిన పెళ్లివారు వేర్వేరు యాసలతో చాలా సందడి చేశారు. నేను కూడా పెళ్ళిలో ఎన్నో క్రొత్త మాటలు విన్నాను.

తాతగారి అక్కయ్య విజయమ్మగారు తన చిన్ననాడే పెళ్ళైన తరువాత సికింద్రాబాదుకి దగ్గర్లోని యాప్రాలలో ఉండడం వల్ల ఆవిడకి త్వరగానే ఈ ప్రాంతపు అలవాట్లు వచ్చేసాయి. ఎంతో హుందాగా పెద్ద కుంకుమ బొట్టుతో, మెడ నిండా రక రకాల హారాలతో, చేతులకు నిండుగా బంగారు ఇంకా మట్టి గాజులు పెట్టుకుని గల గలా మాట్లాడుతున్నఆవిడని చూసి నాకు చాలా ముచ్చటేసింది.

విజయమ్మగారికి పాన్ తినటం బాగా అలవాటు. ఎప్పుడూ ఆవిడతో పాటు సిద్ధంగా ఒక పెద్ద పాన్ డబ్బాలో నిండుగా పోక చెక్కలు, ఇంకా సుగంధ వస్తువులతో పాటు తాజా తమలపాకు కట్ట ఉండాల్సిందే. దీనికి తోడు ఆవిడ పాన్ ఉమ్మడానికి ఒక గిన్నె లాంటిది కూడా ఉండేది.

నోట్లో నిండుగా ఎప్పుడూ పాన్ పెట్టుకునే ఆవిడ నన్ను పిలిచి "ఒరే పిల్లగా! నువ్వు సీతాపతి పెద్ద కొడుకు బాబు గానివి గదూ, జర మా వోడు రాజుగాడు ఏడ దొర్లాడుతున్నాడో చూసి జెప్పరా" అన్నది. ఇదే కాకుండా నన్ను "బిడ్డా! జల్దీ రాగబోతే తొడపాశం పెడ్త మల్లొచ్చినప్పుడు" అని బెదిరించింది. అంతే, మళ్ళీ కనబడితే ఆవిడ ఏం పని అప్పజెబుతుందో అని తప్పించుకు తిరిగాను.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS